

Processkrift om rette sagsøgere

Retten i Aalborg,
sag BS 50/2007 og BS 235/2007

Foreningen af danske Videogramdistributører
v/advokat Johan Schlüter
Højbro Plads 10
1200 København K

som mandatar for foreningens medlemmer
mod

Laserdisken
v/Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 38
9000 Aalborg

Retten anmodes om at træffe bestemmelse om, at spørgsmålet om rette sagsøgere forhandles særskilt i medfør af retsplejelovens § 253, stk. 1. Nærværende processkrift vedrører dette emne.

Sagsfremstilling

Sagsøgerne og deres erhvervede rettigheder

Sagsøgerne er dansk-registrerede aktie- og anpartsselskaber, hvis virksomhed består i, at de fra diverse filmproducenter erhverver rettigheder til at udgive producenternes filmværker på dvd til det dansksprogede marked. Det bestrides ikke, at de fra producenterne via aftale har erhvervet rettigheder til at markedsføre filmværker på dvd med dansk dub alternativ dansk tekst på det danske marked, jfr. Sandrew Metronomes brev herom den 15. januar 2003 (bilag S).

Sagsøgernes påstande og sagsøgtes afvisningspåstande

Sagsøgerne fremsatte tre påstande i sag BS 50/2007 den 5. januar 2007 og én påstand i sag BS 235/2007 den 31. januar 2007. Påstandene blev mødt med afvisningspåstande i svarskrifterne den 21. december 2007 og 28. december 2007, idet det ikke fremgik, hvilke rettigheder, der var krænket, og hvornår og hvordan det var sket. Påstandene var så upræcise, at de burde afvises.

Den 22. april 2008 ændrede sagsøgerne de nedlagte påstande, hvorefter det fremgår, at sagsøgerne mener, at deres rettigheder er krænket i henhold til ophavsretslovens § 2 jfr. § 19. Sagsøgerne gjorde i begge stævninger gældende, at sagsøger har importeret eksemplarer af filmværker, "hvortil sagsøgers medlemmer har de ophavsretlige enerettigheder". Det er tillige anført, at sagsøgerne ikke har givet tilladelse til den omtalte import.

LASERDISKEN

Grundlaget for vederlagskravet og erstatningskravet

Først i processkrift I den 1. juli 2009 har sagsøgerne begrundet og beregnet vederlagskravet og erstatningskravet. Det fremgår, at de er støttet på Vestre Landsrets dom den 30. september 2004 refereret i UfR 2005.60. Dommen er ikke fremlagt, men jeg kan oplyse, at den vedrører en sag om distribution af kopier af filmværker, *uden* at producenten har modtaget et vederlag. Det er en sag om såkaldt piratkopiering.

Forskellen på distribution af piratkopier og lovligt udgivne kopier

I processkrift A af 9. marts 2010 har jeg i kommentarerne til påstand 4 redegjort for forskellen på piratkopierede eksemplarer og eksemplarer, der er udgivet af licenstagere, der ligesom sagsøgerne har indgået aftaler med producenterne om at udgive værkerne. I den første situation modtager hverken producenterne eller ophavsmændene det nødvendige vederlag, der skal sikre en fremtidig produktion af film i overensstemmelse med samfundets ønske. I situation nr. 2 får både producenterne og ophavsmændene det nødvendige vederlag. De stilles på samme måde, som hvis de solgte dvd-film er udgivet af sagsøgerne.

Jeg har i processkrift A redegjort for sagsøgernes placering i fødekæden. Når der sælges et eksemplar, der er udgivet af en anden licenstagere end sagsøgerne, bliver hverken producent eller ophavsmand snydt for et vederlag. Tværtimod har jeg i forbindelse med købet af hver enkelt importeret film betalt det ønskede vederlag, og jeg har således bidraget til, at der kan opretholdes en fortsat produktion af film. Samfundet har intet motiv til at gribe ind i mit salg af importerede film, og det var heller ikke det angivne formål med infosoc-direktivet.

Sagsøgerne er imidlertid i en konkurrencesituation med samtlige andre licenstagere. Det kan sammenlignes med, at jeg konkurrerer med Blockbuster om at sælge de udgivne dvd-film. Laserdisken og Blockbuster er næste trin i fødekæden. Vi tjener også kun penge, når vi sælger vores egne film, men jeg får ingen konkurrencefordele af domstolene i forhold til Blockbuster.

Ophavsretslovens ordlyd og opbygning

Det må indledningsvist fastslås, at ingen af sagsøgerne er ophavsmand eller producent til de i sagen omhandlede filmværker. De er licenstagere, der formentlig ikke har erhvervet andet end en eneret til at fremstille dansksprogede eksemplarer af filmværkerne jfr. bilag S.

Sagsøgerne har i den reviderede påstand henvist til ophavsretslovens § 2 jfr. § 19. Det er ikke i § 2 angivet, hvem der er påtaleberettiget, men det følger af § 1 og den danske model for ophavsret, at rettighederne fra lovgivers side er tildelt ophavsmanden, hvilket er den person eller de personer, som med deres kunstneriske indsats har skabt værket. Ophavsmanden kan ved aftale overdrage sine rettigheder. Det bestrides ikke i sagen, at ophavsmændene til de importerede filmværker har overdraget udnyttelsesrettighederne til producenterne, men som det allerede er påpeget, er sagsøgerne heller ikke producenter til nogen af de importerede film.

Sagsøgernes ret til at gribe ind overfor piratkopiering

Situationen er anderledes, når der er tale om piratkopiering. Hvis sagsøgerne har erhvervet en eneret til at *fremstille* eksemplarer, er der tale om, at piratkopiering krænker en sådan eneret. Det bestrides ikke, at sagsøgerne er påtaleberettiget i sager om *piratkopiering* af filmværker jfr. den landsretsdom, sagsøgte støtter vederlags- og erstatningskravet på.

Producenterne støtter naturligvis licenstagernes kamp mod piratkopiering, men de har intet reelt grundlag for at støtte sagsøgernes forsøg på at få lokale konkurrencefordele i forhold til andre licenstagere. Det er indregnet, at det kun er sagsøgerne, der ikke modtager et vederlag, når en konkurrerende licenstagere lovligt udgivelser sælges i Laserdisken.

LASERDISKEN

Kulturministeriets holdning til ophavsretslovens § 19

Jeg har før nævnt retssagen mod kulturministeriet om fortolkningen af ophavsretslovens § 19, stk. 1 jfr. infosoc-direktivets artikel 4. Kulturministeriet har i 2. procedureindlæg for Højesteret den 19. marts 2010 (bilag BR) understreget to væsentlige forhold:

- 1) At loven *ikke* fører til en opdeling af det indre marked
- 2) At den påtaleberettigede *ikke* er den *lokale* licenstagere

Kammeradvokat K. Hagel-Sørensen anførte på vegne af kulturministeriet, at rettighederne konsumeres, hvis blot én forhandler i EU får en tilladelse fra *“den producer eller rettighedsindehaver i Hong Kong, der har bragt filmen i omsætning uden for EØS”*.

Han refererede til et eksempel i mit skriftlige indlæg, hvor jeg anførte, at jeg stilles bedre end andre forhandlere i EU, hvis jeg får tilladelse til at sælge filmen *“Fong Sai Yuk”*, der er udgivet på dvd i Hong Kong. Jeg anførte, at det indre marked opdeles, hvis filmen så kan købes i Danmark, men ikke i lande, hvor ingen har bedt om tilladelse. Det afviste han med den argumentation, at rettighederne konsumeres, når jeg får samtykke fra den, der har bragt filmen i omsætning uden for EØS-området.

Kulturministeriet forkaster sagsøgers anbringende om, at *sagsøgers* samtykke er nødvendigt. I kronikken den 14. januar 2007 skrev jeg om problemstillingen, som jeg også havde forklaret fogedretten: I 2004 købte jeg filmen *“Ying huang boon sik”* i Hong Kong. Jeg havde nok fået tilladelse til at sælge filmen, hvis jeg havde spurgt, for enhver rettighedshaver er interesseret i at sælge sine film, så han kan tjene penge. I december 2006 blev filmen imidlertid udgivet i Danmark af Scanbox, og så mener Scanbox *i modsætning til* kulturministeriet, at en tilladelse fra Scanbox er nødvendig, mens tilladelsen fra rettighedshaveren i Hong Kong er værdiløs.

Infosoc-direktivet og opdelingen af det indre marked

Det ses af retsmøderapportens afsnit 17 i sag C-479/04, at både Rådet, Europa-Parlamentet og Kommissionen har gjort gældende, at ordningen med fællesskabskonsumtion ikke kan anses for at være uhensigtsmæssig henset til fællesskabslovgivers målsætninger; det indre marked er ikke blevet opdelt i særskilte nationale områder og markeder (bilag BS).

Det er kun sandt, hvis man som *“ophavsmand”* i artikel 4 anerkender de kunstnere, der har skabt værket, eller den producent, som de har overdraget udnyttelsesretten til. Hvis de 27 forskellige licenstagere hver for sig får råderet i deres eget område, fører det derimod præcis til, at det indre marked opdeles i særskilte nationale områder og markeder.

Konkurrencereglerne om en opdeling af verdensmarkedet ved hjælp af aftaler

Mario Montis tale om regionalcoder (bilag G) affødte følgende bemærkning fra Kommissionen i afsnit 29 i det skriftlige indlæg til EF-domstolen i sag C-479/04 (bilag BT):

“Håndhævelsen af en (denne) opdeling af verdensmarkedet ved hjælp af aftaler mellem DVD producenter og rettighedshavere er underlagt konkurrencereglerne.”

Holdningen deles af Rådet, Europa-Parlamentet og Kommissionen, der jfr. retsmøderapporten i sag C-479/04 anførte (stadig afsnit 17):

“For så vidt angår regionskodningen, der anvendes af rettighedshaverne for at sikre, at DVD-filmværker, som markedsføres i én region, ikke kan ses i en anden region, er håndhævelsen af denne opdeling af verdensmarkedet ved hjælp af aftaler mellem DVD-producenter og rettighedshavere underlagt konkurrencereglerne.”

LASERDISKEN

Håndhævelse af aftaler om at opdele verdensmarkedet

Regionskodningen håndhæves ikke i Danmark. Den *kan* ikke håndhæves. Nærværende retssag er derimod en håndhævelse af aftaler, hvis nærmere indhold ikke kendes præcist, men som ud fra sagsøgers egen sagsfremstilling og Sandrew-Metronomes brev må antages at indeholde en pligt til at *forbyde* import uden mulighed for at *tillade* import. Det er aftaler med den virkning, at forbrugerne afskæres fra adgang til dvd-film, der stammer fra den tredje verden.

Sagsøgers egen udlægning af de indgåede aftaler med producenterne er i strid med EUs konkurrenceregler, som de er fortolket af Mario Monti (bilag G) og alle EUs institutioner i sag C-479/04 (bilag BT). Det bemærkes afslutningsvist, at der ikke kan støttes ret på en aftale, der strider mod EUs konkurrenceregler.

Sagsøgernes manglende dokumentation

Nærværende retssag er kendetegnet ved, at sagsøgerne ikke har dokumenteret noget relevant i forhold til påstandene. De har dokumenteret, at de har udgivet mange film i danske versioner, og at jeg har solgt mange importerede dvd-film. Det ved alle, og det har aldrig været bestridt.

Sagsøgerne har derimod *intet* fremlagt, der understøtter påstanden om, at jeg krænker deres *lovfæstede* rettigheder ved at sælge udgivne importerede dvd-film uden deres tilladelse.

Sagsøgernes angreb på mig som konkurrent

Sagsøgernes advokat Niels Bo Jørgensen, der stod bag forbuds- og bevissikringsrekvisitionen mod Laserdisken ApS den 11. oktober 2005, og sagsøgernes advokat Torben Steffensen, der stod bag stævningen af Laserdisken ApS den 13. december 2005, var personligt orienteret om mine planer, *før* jeg genoptog parallelimporten i februar 2003 (bilag U og bilag O-R), og om muligheden for at undgå parallelimport. Den efterfølgende parallelimport er sket i god tro og i fuld offentlighed. Fogedretten støttede desværre sagsøgernes angreb på mig som konkurrent. Siden har domstolene set bort fra undersøgelsen af infosoc-direktivet og undladt at behandle sagsøgernes *skiftende* påstande. Jeg beder i virkeligheden blot om at få påstandene undersøgt.

Til støtte for anmodningen om særskilt behandling af rette sagsøgere gøres det gældende,

- at ingen af sagsøgerne er ophavsmand eller producent til en eneste af de importerede dvd-film, der er omfattet af sagen, og de har heller ikke udgivet nogen af dem,
- at sagsøgeren Sandrew-Metronome selv har udtrykt, at det ikke er rettighedshaver,
- at sagen er baseret på en ugrundet sammenligning med salg af piratkopierede film, og at jeg allerede i 2005 gjorde dette gældende uden at opnå domstolenes stillingtagen,
- at retten som det første bør undersøge, om sagsøgerne er påtaleberettiget i forhold til ophavsretslovens § 2 jfr. § 19 i en sag om salg af eksemplarer af film, som er lovligt udgivet på dvd af andre licenstagere end sagsøgerne, og
- at spørgsmålet bør udskilles til særskilt forhandling jfr. retsplejelovens § 253, stk. 1.

Aalborg, den 4. maj 2010

Hans Kristian Pedersen